

ZLAMY A PÁ~ELOMY - XXIII.

ÁšterÁ½, 19 bÁ™ezen 2013

Rektorátní záleÁ³itosti se rozjely na plné pecky. Fakulta se dohodla na mém zapÁ~jení, takÁ¼e nebylo tÁ™eba Á™eš okamÁ³itý odchod ani cokoliv s ním souvisejícího. NÁ›kdy je dobré dát vÁ›cem Á•as, cesta se najde. A v nÁ›kých pÁ™ípade skvÁ›lé, Á¼e není nutné Á•ekat deset let.

„Ahoj, já jsem Honza,“ potÁ™ásl mi rukou sympaÁ¥ák z nové kanceláÁ™e.

„Ahoj, já Jirka. Ty máš pod palcem stávající projekty?“

„Dalo by se Á™íct. Asi pÁ™esnĀ›jší by bylo, Á¼e jsem byl u nich.“

„Byl u nich?“

„TĀ›ch lidí, co to zkoušeli, jako ty teĀ•, bylo víc. Chceš kafe?“

„Jo, dám si. NĀ›co jsem zaslechl... Ā•ili nemáš moc dĀ›vĀ›ry k tomu všemu?“

„To bych o tom musel vĀ›dĀ›t víc. Prorektorka se mi moc nesvĀ›Á™íla.“

Sedl jsem si naproti nĀ›mu a zaĀ•al jsem.

Nejen o tom, jak jsem pÁ™išel k tomuhle projektu, ale kde jsem se tu vĀ›bec vzal.

ProtoÁ¼e bez nĀ›kých událostí se pak tĀ›Á¼ko projektové zámĀ›ry chápou. Nebo spíš... nezdají se být tak uvĀ›Á™í

„Mám pocit, Á¼e ten tvĀ›j Á¼ivot byl docela zajímavěj, Á¼e jo?“

„Já doufám, Á¼e je poÁ™ád. Ale jestli mám jít projektovĀ› do detailĀ›, musím se zeptat taky na nĀ›co tebe.“

„Není problém, ptej se,“ Jirka si nasypal do kávy to podivné koÁ™ení (nĀ›jak jako karmagedon, jednou jsem to zkusil, ale fakt nic moc... tedy aspoĀ›, pokud tomu má Ā•lovĀ›k stále Á™íkat kafe).

Obzvláště, když se mi povedlo Danovi poradit, jak si jednoduše a labuřnický ochutit pářirodní kotletku.

A už bych zase skončil u jídla.

Řádu domů, něco cestou vyberu, takže holkám brnknu, že dneska vaření jo.

„Lásko?“

Jo, byla.

„Ano?“

„Poslouchej, vypadá to, že dneska stíhám něco malého udělat, takže nemusíš se starat.“

„To jsem ráda, Jirko. Chtěla bych si popovídat s Myškou, pářijde mi v poslední době nějak zamlklá a ráda bych aspoň trochu zjistila proč.“

„Neboj. Upovídanej jsem u nás zásadně jen já. Myška byla vždycky ráda zalezlá.“

„Já vím. Ale stejně... už je jí osmnáct... měla by možná být nějak víc do života. Aby neměla nějaký problém, víš?“

„Dobrá, udělejte si dámskou jízdu, já si v klidu nakoupím a mářete se těšit na mářamku. Co bys pářekla peřenému lososovi pářímimo na bramborových plátkách a ochucenému chlebovým drobtama?“

„No voní to už tě .. a ty chlebové drobty jsou co?“

„Nech se pářekvapit, ale když mář ráda kářhounkou kářupající kářřáku, tak to s tím souvisí.“

„Miluju tě.“

„Já tebe.“

Na chvílku mě napadlo, že jsem od Pavlína slyšel nějakou chmuru v hlase.

Ale kdoví, co to mohlo být. Těba má jen starost o Miku.

A blíží se Velikonoce.

Než se člověk rozkouká, budou prázdniny.

A to znamená další semestr a halda práce k tomu.

Majda se u mě velmi pokoušela se mi něco sdělit, ale požád z toho je třeba leze jen brblaaabrbblbrr ..

I když já s tím nemám problém, povídali jsme si půl hodiny v kuse a Pavlína se nestačila divit, o čem.

Jenže to je prostě mezi otcem a dcerou. Stejně se nemůžu dočkat, až mi první řekne "táta";... nebo něco. "Karl"; by to být nemělo.

S tím lososem jsem měl prostě ůch.

V rybárně, kam jsem občas zašel, měli parádní kousek. Já bych ho snad zbouchnul zasyrova. Jenže to by mi neprošlo, takže je to koření a chleba.

Holky, vy se dneska umlsáte.

ONA

Dostat z Myšarony souvislou větu je někdy robotata.

Jo .. fuška je to. Za těch pár měsíců, co se známe a hlavně spolu žijeme, jsem ji trochu poznala.

Někdy mě napadalo, jak je možné, že takovej upovídaněj chlap má tak zakámený dítě, ale pak mě překvapila ona když se rozjela, byla snad ještě horší než on.

Docela určitě má po něm takovou zvláštní zarputilost.

I kdyby jim tisíc lidí říkalo, že něco nejde a oni to chtěli, najdou způsob.

Zařinám rozumět, v něm asi byl problém s Milenou, Jirkovou bývalou ženou.

Jestli měla úplně jiné představy o životě než Jirka a neuměla to říct zvěstu, musela se dostat do hodiny nepřítomnosti.

Je spousta lidí, kteří neumí říct ne, z různých důvodů, třeba i proto, že milují.

Jenže, na druhou stranu...

Všec to nevysvětluje, proč teď dluží Myšarone na výživném.

A proč zrovna přesně od doby, kdy je Myšarone osmnáct.

Ptala se mě, co s tím má dělat, že tohle asi táta už řekne a nebude.

„A dobře udělá. Jednak to jsou tvoje peníze .. a jednak, jestli máš u Myšarony .. ať si těch pár stovek strážně klobouk.“

A to neříkám proto, že se mi zrovna tenhle měsíc povedlo něco vydělat, a taky proto jsme na kafi, zasmála jsem se.

„Pavlíno. Ono to není tak jednoduchý.“

„Věbec to není jednoduchý. Jde o tebe, já vím. Jde o to, jak se naučíš s těmi věcmi věbec zaobcházet. Říkám to dobře, jo?“

Na její odpověď: „Tinu to bylo moc.“

„Asi jo. Jen máš to moc nepomůže.“

„Idquo;

„Myšle, ko, pusť to z hlavy. Najdi si kluka, zašleš trochu štěstí. Máš nárok, víš?“

Koukla na mně podivně.

„Ty chceš, abych vypadla z baráku.“

Tak to nebylo dobré. Přelil mě hodně nepříjemnej pocit.

„Ne, věbec to nechci. Jen chci, abys věděla, že ta povinná solidárnost s tátou není věbec nutná, a že už mám štěstí po svém.“

„Šel jsem po svém. Doufám, že nepřekážím.“

Ach jo, tohle se moc nepovedlo.

„Myšle, ko neblázní. Ale je normální, že v osmnácti letech jsi většinou doma a nemáš nikoho?“

Podívala se hodně ostře.

„Myslím, že úplně stejně, jako kdyby někdo patnáct let seděl ve zlaté kleci. Přijdem?“

Jo … jsou hodnĚ otevĚřenĚ, kdyĚ brání to svoje.

Oba.

ROMAN